

ДЕРЖАВНЕ БЮРО РОЗСЛІДУВАНЬ

вул. Панаса Мирного, 28, м. Київ, 01011, тел. (044) 365 40 00
поштова адреса для листування: вул. Симона Петлюри, 15, м. Київ, 01032
E-mail: info@dbf.gov.ua, web: www.dbf.gov.ua, ідентифікаційний код 41760289

ПОВІДОМЛЕННЯ про підозру

м. Київ

16 лютого 2024 року

Слідчий першого відділу управління з розслідування злочинів, вчинених у зв'язку із масовими протестами у 2013-2014 роках, Державного бюро розслідувань Карпов Едуард Олександрович, розглянувши матеріали кримінального провадження № 4202300000000808 від 15.05.2023 за ознаками кримінальних правопорушень, передбачених ч.ч. 1, 2 ст. 111 КК України, та встановивши наявність достатніх доказів для повідомлення особі про підозру у цьому кримінальному провадженні, відповідно до ст. ст. 42, 276 – 278 КПК України,

ПОВІДОМИВ:

**Сівковичу Володимиру Леонідовичу,
17 вересня 1960 року народження,
громадянину України, уродженцю
с. Гостра Могила, Ставищенського
району, Київської області, остання
відома адреса реєстрації: м. Київ,
вул. Жмеринська, 4, кв. 18,**

про те, що він підозрюється у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 111 КК України (в редакції від 04.07.2013), а саме: державній зраді, тобто діянні, умисно вчиненому громадянином України на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній та інформаційній безпеці України: наданні іноземній державі, іноземній організації та їх представникам допомоги в проведенні підірвної діяльності проти України.

Зазначений злочин вчинений Сівковичем В.Л. за таких обставин.

Указом Президента України № 957/2010 від 13.10.2010 Сівкович В.Л. призначений на посаду заступника Секретаря Ради національної безпеки і оборони України.

Відповідно до статті 107 Конституції України Рада національної безпеки і оборони України є координаційним органом з питань національної безпеки і оборони при Президентові України.

Рада національної безпеки і оборони України координує і контролює діяльність органів виконавчої влади у сфері національної безпеки і оборони.

Відповідно до статті 13 Закону України «Про Раду національної безпеки і оборони України» (в редакції Закону України № 183/98-ВР від 05.03.1998) до повноважень Секретаря Ради національної безпеки і оборони України та його заступників зокрема відноситься: організація роботи, пов'язаної з підготовкою та проведенням засідань Ради національної безпеки і оборони України та контролем за виконанням прийнятих нею рішень; інформування Президента України та членів Ради національної безпеки і оборони України про хід виконання рішень Ради; координація діяльності робочих та консультативних органів Ради національної безпеки і оборони України; за дорученням Голови Ради національної безпеки і оборони України представлення позиції Ради національної безпеки і оборони України у Верховній Раді України, у відносинах з органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування, з політичними партіями і громадськими організаціями та засобами масової інформації, з міжнародними організаціями, тощо.

Відповідно до вимог ст. 8 Закону України «Про основи національної безпеки України», з урахуванням геополітичної і внутрішньої обстановки в Україні діяльність усіх державних органів має бути зосереджена на прогнозуванні, своєчасному виявленні, попередженні і нейтралізації зовнішніх і внутрішніх загроз національній безпеці, захисті суверенітету і територіальної цілісності України, безпеки її прикордонного простору, піднесенні економіки країни, забезпеченні особистої безпеки, конституційних прав і свобод людини і громадянина, викоріненні злочинності, вдосконаленні системи державної влади, зміцненні законності і правопорядку та збереженні соціально-політичної стабільності суспільства, зміцненні позицій України у світі, підтриманні на належному рівні її оборонного потенціалу і обороноздатності, радикальному поліпшенні екологічної ситуації.

Основними напрямками державної політики з питань національної безпеки України є, зокрема, запобігання втручанням у внутрішні справи України і відвернення посягань на її державний суверенітет і територіальну цілісність з боку інших держав; забезпечення неухильного додержання конституційних прав і свобод людини і громадянина, захист конституційного устрою, вдосконалення системи політичної влади з метою зміцнення демократії, духовних та моральних підвалин суспільства; підвищення ефективності функціонування політичних інститутів влади; створення дійових, у тому числі судових, механізмів захисту конституційних прав людини і основних свобод; забезпечення політичної стабільності, громадянського миру та взаєморозуміння в суспільстві, запобігання проявам екстремізму.

Відповідно до вимог ст. 9 Закону України «Про основи національної безпеки України» Рада національної безпеки і оборони України координує та контролює діяльність органів виконавчої влади у сферах національної

безпеки і оборони; з урахуванням змін у геополітичній обстановці вносить Президенту України пропозиції щодо уточнення Стратегії національної безпеки України та Воєнної доктрини України.

Відповідно до вимог ст. 11 Закону України «Про основи національної безпеки України» контроль за реалізацією заходів у сфері національної безпеки здійснюється відповідно Президентом України, Верховною Радою України, Кабінетом Міністрів України, Радою національної безпеки і оборони України в межах їх повноважень, визначених Конституцією і законами України.

Відповідно до розпорядження Секретаря Ради національної безпеки і оборони України Ключова А.П. від 09.10.2013 № 64/2013 адмін затверджено розподіл обов'язків між Секретарем Ради та його заступниками, відповідно до якого заступник Секретаря Ради національної безпеки і оборони України Сівкович В.Л. підпорядковувався безпосередньо Секретареві Ради національної безпеки і оборони України Ключову А.П. і відповідав перед ним за виконання покладених на нього обов'язків і завдань, наділявся повноваженнями щодо спрямування та координації діяльності управління з питань державної безпеки та правоохоронних органів департаменту державної безпеки та правоохоронних органів.

Відповідно до розпорядження Секретаря Ради національної безпеки та оборони України від 25.06.2012 на Сівковича В.Л. покладено обов'язки голови Міжвідомчої колегії з питань розвідки при Раді національної безпеки та оборони України.

Водночас, Сівкович В.Ф., будучи громадянином України, маючи вищу юридичну освіту, маючи досвід з 1998 року роботи в органах державної влади України, маючи достатні знання та компетентність у сфері національної безпеки України, умисно вчинив діяння на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканості, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України, надавши допомогу російській федерації, іноземній організації - фсб російської федерації та їх представникам у веденні підривної діяльності проти України за наступних обставин.

Так, 24.08.1991 Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки схвалено «Акт проголошення незалежності України», яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави - України. У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16.07.1990 вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах. Відповідно до розділу V Декларації, територія України в існуючих кордонах є недоторканною і не може бути змінена та використана без її згоди.

Однак, російська федерація не погодилась із державним суверенітетом України, розпочавши підривну діяльність проти неї з метою повернення срср. Вже 21 травня 1992 верховна рада російської федерації прийняла постанову № 2809-1 «Про правову оцінку рішень органів державної влади ррфср щодо зміни статусу Криму, прийнятих у 1954 році», згідно з якою постанова президії

в ррфср від 05.02.1954 «Про передачу Кримської області зі складу ррфср до складу Української рср» була визнана такою, що не має юридичної сили з моменту її прийняття, а 09.07.1993 верховною радою російської федерації постановою «Про статус міста Севастополя» оголосила російський федеральний статус міста.

Положеннями статей 1 та 2 Основного Закону України - Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою, унітарною державою, суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканною.

Відповідно до ч. 1 ст. 17, ч. 1 ст. 65 Конституції України захист незалежності, суверенітету та територіальної цілісності України є справою всього Українського народу та обов'язком громадян України.

Статтями 132, 133 Конституції України визначено, що територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території, поєднання централізації і децентралізації у здійсненні державної влади, збалансованості і соціально-економічного розвитку регіонів, з урахуванням їх історичних, економічних, екологічних, географічних і демографічних особливостей, етнічних і культурних традицій. До системи адміністративно-територіального устрою України входить АР Крим, області, а також райони, міста, райони у містах, селища і села.

Крім того, з 2006 року Україна проводила переговори з інституціями Європейського Союзу щодо намірів стати асоційованим членом цієї організації та її повноправним учасником.

За результатами перемовин України та інституцій Європейського Союзу 30.03.2012 у Брюсселі була парафрована політична частина Угоди про Асоціацію між Україною та Європейським Союзом, а 19.07.2012 усі її частини.

Після виконання Україною критеріїв, визначених у Порядку денному асоціації Україна – ЄС (реформування виборчого законодавства, вирішення проблем вибіркового правосуддя та продовження реформ у рамках Порядку денного асоціації), 15 травня 2013 року Єврокомісія схвалила проєкт рішення Ради Європи щодо підписання Угоди про асоціацію з Україною, згідно з яким Угода про асоціацію України з Європейським Союзом мала бути підписана під час проведення 28–29.11.2013 у місті Вільнюсі Литовської Республіки саміту «Східного партнерства».

Інтеграція України до Європейського Союзу суперечила інтересам вищого військово-політичного керівництва російської федерації, яке виходячи з власної оцінки економічних та військово-політичних інтересів російської федерації, заснованої на зневажливому ставленні до Української національної державності, суверенітету, заперечуючи право українського народу на розвиток суспільства за стандартами європейської демократії та поваги до основоположних прав людини, прагнуло утвердити в Україні режим свого безумовного політичного, економічного і культурного впливу на всі сфери суспільного життя та державного управління.

Укладення Україною Угоди про зону вільної торгівлі з ЄС під час проведення 28–29.11.2013 у місті Вільнюсі Литовської Республіки саміту

«Східного партнерства» унеможливило інтеграцію України до підконтрольного російській федерації Митного Союзу, чим у свою чергу перешкоджало реалізації планів вищого військово-політичного керівництва російської федерації щодо підпорядкування своїм інтересам зовнішньої та внутрішньої політики України, обмеженню суверенітету або ліквідації державності України, з метою захоплення території, використання її економічного потенціалу, трудових та мобілізаційних ресурсів в інтересах російської федерації.

Враховуючи зазначене рішення Європейської Комісії та офіційні заяви Прем'єр-міністра України Азарова М.Я., Президента України Януковича В.Ф. та інших офіційних представників України стосовно наміру досягти підписання представником України Угоди про Асоціацію з Європейським Союзом під час саміту «Східного партнерства» у Вільнюсі в листопаді 2013 року, вище військово-політичне керівництво російської федерації активізувало раніше розпочату підривну діяльність проти України в усіх сферах економіки, державного управління, інформаційної безпеки, оборони, культури, освіти, інформаційної безпеки, соціально-політичної стабільності, створювали та активізували існуючі проросійські сепаратистські рухи в Україні.

Однією з цілей підривної діяльності російської федерації проти України на початковому її етапі було домогтися зміни зовнішньої політики України в інтересах російської федерації, а саме припинення вищим політичним керівництвом України процесу інтеграції до Європейського Союзу, відмови від вже запланованого на 28–29.11.2013 у місті Вільнюсі Литовської Республіки підписання Угоди про Асоціацію з Європейським Союзом.

Вище військово-політичне керівництво російської федерації упродовж 2013 року активізувало раніше розпочаті заходи проведення стосовно України політики агресивної економічної експансії, захоплення ринків, обмеження українського експорту.

Зокрема, 14.08.2013 митна служба російської федерації внесла до переліку «ризикових» усіх українських імпортерів. Такі дії спричинили фактичну блокаду поставок товарів з України до російської федерації. Відповідно до висловлених у той період офіційних заяв представників російської федерації, у разі підписання Україною угоди про асоціацію з Європейським Союзом митне адміністрування з боку російської федерації буде посилене.

У вересні 2013 року прем'єр-міністр Росії Дмитро Медведєв заявляв, що асоціація з ЄС закриє Україні можливість співпраці з контрольованим російської федерації Митним Союзом, при цьому для України будуть скасовані всі економічні преференції, які діяли в умовах зони вільної торгівлі між Україною та російською федерацією.

Водночас, у вересні 2013 року на території Республіки Білорусь проведено спільні військові навчання збройних сил РБ та російської федерації «Запад-2013» на яких відповідно до оперативного задуму відпрацьовувалося застосування збройних сил російської федерації на території іншої держави для проведення військових операцій проти опозиційно налаштованих до діючого керівництва держави груп населення, які здійснюють спротив правоохоронним органам.

Враховуючи постійне нарощування кількісного та якісного потенціалу збройних сил російської федерації уздовж усього східного та північного кордонів України, а також наявність контингенту військ російської федерації на території України на базі чорноморського флоту російської федерації у м. Севастополі, існувала реальна можливість швидкого задіяння цих військових сил за рішення керівництва російської федерації для створення воєнної загрози або безпосередньо для вирішення поставлених перед ними задач на території України, зокрема для підтримки проросійських сепаратистських груп та посягання на суверенітет і територіальну цілісність України.

Таким чином, для забезпечення прийняття вищим політичним керівництвом України рішення про відмову від укладання Угоди про асоціацію з ЄС, вище військово-політичне керівництво російської федерації організувало підривну діяльність проти України, зокрема вживало комплексні агресивні політичні, економічні та військові заходи, спрямовані на примушення до зміни внутрішньої та зовнішньої політики України в інтересах російської федерації, визначених її військово-політичним керівництвом як реалізація агресивної політики, спрямованої на обмеження суверенітету України.

У період з лютого 2010 року до листопада 2013 року представниками вищого військово-політичного керівництва російської федерації під час ряду конфіденційних зустрічей здійснювалися відкриті та таємні перемовини з вищим політичним керівництвом України та пов'язаними з ним особами, в ході яких обговорювалися умови зміни зовнішньої політики України в інтересах російської федерації, а саме відмови від інтеграції України в Європейський союз в обмін на допомогу в утриманні діючим на той час політичним керівництвом України державної влади та реалізації інших особистих інтересів пов'язаних з ним осіб, що у свою чергу було необхідною умовою для проведення російською федерацією подальших комплексних організаційних, економічних, політичних та підривних дій російської федерації на шкоду суверенітету України для досягнення повного контролю над зовнішньою і внутрішньою політикою України.

Зокрема, відкрито під час виступу у ЗМІ 18 травня 2011 року колишній президент російської федерації Медведєв Д.А. наголосив на тому, що Україні потрібно вирішити, з ким вона буде надалі – з ЄС, чи з російською федерацією.

У разі підписання від імені України Угоди про асоціацію з Європейським Союзом діюче та той час вище політичне керівництво України брало на себе зобов'язання забезпечити виконання ряду попередніх вимог Європейського Союзу, спрямованих на боротьбу з корупцією, усунення вибіркового правосуддя та політичного переслідування опозиційних політиків, чого діюче на той час політичне керівництво України прагнуло уникнути, не бажаючи конкуренції у політичному процесі боротьби за владу.

Також Угода про асоціацію з Європейським Союзом передбачала необхідність проведення Україною системних фундаментальних реформ виборчої системи, лібералізації економіки, системи правосуддя, соціальної та гуманітарної сфери, боротьби з корупцією, зокрема унеможливлення використання політичного впливу для особистого збагачення, впливу на систему

правосуддя, надання непередбачених законодавством переваг пов'язаним з політиками та чиновниками суб'єктам господарювання. Такі системні реформи економіки та державного управління дозволяли у середньостроковій перспективі створити передумови для сталого економічного та суспільно-політичного розвитку України на основі європейських демократичних цінностей, але за своєю сутністю створювали загрозу для особистого впливу діючого на той час політичного керівництва України та пов'язаних з ним осіб на економічні та політичні процеси, правоохоронну та судову систему в Україні, можливість збагачення за цей рахунок.

Водночас, вище військово-політичне керівництво російської федерації не вимагало від політичного керівництва України та його оточення проведення будь-яких інституціональних реформ державного управління, дотримання високих стандартів прав людини, припинення політичних переслідувань опозиційних політиків, проведення економічних, політичних реформ та боротьби з корупцією, наполягаючи лише на припиненні інтеграції України з Європейським союзом та фактично визнання вирішального впливу російської федерації на зовнішню політику України.

Тому в результаті таких перемовин вище політичне керівництво України, діючи у своїх особистих інтересах та інтересах пов'язаних з ним осіб, не пізніше жовтня 2013 року остаточно погодилося вчинити необхідні дії для зміни зовнішньої політики України в інтересах російської федерації шляхом відмови від вже запланованого на 28–29.11.2013 у місті Вільнюсі Литовської Республіки підписання Угоди про Асоціацію з Європейським Союзом, а також зробити офіційні заяви про можливість відновлення подальших перемовин України з Європейським Союзом лише за умови погодження з російською федерацією усіх суттєвих умов взаємовідносин України та Європейського Союзу, що фактично призводило до відмови України від реалізації свого суверенного права на ведення незалежної зовнішньої політики.

Усвідомлюючи, що в результаті демократичних виборів в Україні об'єктивно могла відбутися зміна політичного керівництва України, що надалі створювало можливість повернення України до реалізації намірів інтеграції з ЄС та НАТО, вище військово-політичне керівництво російської федерації та діюче на той час вище політичне керівництво України, реалізуючи попередні домовленості між собою, розробили та вживали заходи, спрямовані на забезпечення безальтернативного виключення можливості у майбутньому поновлення взаємодії між Україною та ЄС щодо укладання Угоди про асоціацію та подальшого набуття Україною членства у цій міжнародній організації.

Одним з таких запланованих вищим військово-політичним керівництвом російської федерації та діючим на той час вищим політичним керівництвом України заходів, спрямованих на забезпечення реалізації планів підривної діяльності російської федерації проти України, було протиправне обмеження права громадян України на мирне зібрання, під час яких ними могла висловлюватися критика дій чинного на той час політичного керівництва України, зокрема і стосовно відмови від підписання Угоди про асоціацію між

Україною та ЄС, а також інших дій та рішень на шкоду суверенітету України та в інтересах російської федерації.

Для забезпечення протидії таким мирним зборам громадян вищим військово-політичним керівництвом російської федерації та діючим на той час вищим політичним керівництвом України були залучені необхідні для цього сили та засоби, включаючи громадян України, зокрема, працівників правоохоронних органів, органів безпеки, інших державних органів, які були задіяні для безпосередньої участі або сприяння підривній діяльності російської федерації проти України, зокрема для застосування фізичного насильства та інших протиправних дій стосовно учасників протестів проти дій політичного керівництва України.

Початок мирних зборів громадян на підтримку інтеграції України до Європейського Союзу передбачався одразу після запланованого на 21.11.2013 вищим політичним керівництвом України офіційного оголошення про зупинення підготовки України до підписання Угоди про асоціацію з ЄС, посилення протестів передбачалося після того, як 29.11.2013 вищим політичним керівництвом України Угода про асоціацію з ЄС фактично не буде підписана.

З метою залякування громадян України, не згодних з вищевказаними діями вищого політичного керівництва України та придушення протестів проти дій чинного на той час політичного керівництва України, передбачалося застосування працівниками органів внутрішніх справ та інших правоохоронних органів фізичного насильства проти учасників мирних зборів, зокрема сумісно з найманими цивільними особами (так званими «тітушками»), членами проросійських організацій та окремих груп, ідеологія яких була заснована на зневажливому ставленню до суверенітету України, посиленні залежності України від російської федерації та повної ліквідації її державності.

Водночас, у разі безпосередньої загрози втрати державної влади діючим на той час підконтрольним російській федерації політичним керівництвом України, і як наслідок виникнення загрози повернення України до незалежної від російської федерації зовнішньої та внутрішньої політики, яка передбачатиме також консолідацію та спрямування діяльності усіх правоохоронних та інших державних органів на протидію підривній діяльності, ліквідацію загроз національній безпеці України з боку російської федерації, вищим військово-політичним керівництвом російської федерації передбачалося застосувати елементи так званої «гібридної війни» проти України для вчинення дій, спрямованих на відокремлення ряду південних та східних регіонів від України для їх подальшої анексії, у тому числі на виконання згаданої постанови верховної ради російської федерації 1992 року.

15 та 16 жовтня 2013 року Сівкович В.Л. перебуваючи в м. Одесі у складі очолюваної Секретарем Ради національної безпеки і оборони України Ключевим А.П. делегації прийняв участь у зустрічі з делегацією російської федерації на чолі з Секретарем іноземної організації Ради Безпеки російської федерації Патрушевим М.П., на якій Сівковичу В.Л. доведено зміст запланованих російською федерацією заходів з метою подальшого проведення підривної діяльності проти України та придушення потенційних протестних

акцій через організовану російською федерацією відмову України від асоціації з ЄС, на що Сівкович В.Л. погодився.

В структурі створеної вищим військово-політичним керівництвом російської федерації вертикалі державної влади Рада Безпеки російської федерації є одним з основних органів планування та ухвалення рішень, спрямованих на порушення державного суверенітету, порушення територіальної цілісності та збройну агресію російської федерації проти України.

За результатами зустрічей з представниками російської федерації та відповідно до отриманих від діючого на той час політичного керівництва України вказівок, Сівкович В.Л. реалізуючи свій злочинний умисел, діючи на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканості, державній, економічній та інформаційній безпеці України, забезпечуючи в інтересах російської федерації незворотність рішень діючого на той час політичного керівництва України щодо відмови від інтеграції до Європейського Союзу, у другій половині жовтня та упродовж листопада 2013 року здійснив підготовку до вчинення дій, передбачених планом підривної діяльності російської федерації проти України, а саме координував, керував діями групи осіб, до складу яких входили керівники та інші працівники правоохоронних органів, а також інші особи, які за вказівками діючого на той час вищого політичного керівництва України були залучені для виконання завдань підривної діяльності проти України в інтересах російської федерації, спрямованих на масове застосування працівниками органів внутрішніх справ фізичного насильства до учасників мирних зборів громадян на підтримку інтеграції України до Європейського Союзу.

Вище політичне керівництво України, реалізуючи вищевказані домовленості з військово-політичним керівництвом російської федерації, а також Сівкович В.Л., реалізуючи свій злочинний умисел, діючи на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканості, державній, економічній та інформаційній безпеці України, забезпечуючи в інтересах російської федерації незворотність рішень діючого на той час політичного керівництва України щодо відмови від інтеграції до Європейського Союзу, виконуючи доручену йому з цією метою частину передбачених планом підривної діяльності проти України дій усвідомлювали, що протиправне застосування працівниками органів внутрішніх справ масового фізичного насильства до учасників мирних зборів громадян на підтримку інтеграції України в Європейський Союз, враховуючи інтенсивну суспільно-політичну дискусію з цього питання в Україні, безальтернативно призведуть до масових протестів, під час яких буде посилюватися протистояння учасників протестів з правоохоронними органами, створити умови для суспільно-політичної кризи, радикалізації різних груп суспільства, поглиблення ворожнечі між політичними силами в державі, а також між прихильниками різних напрямків розвитку України, що у свою чергу призведе до ескалації насильства між ними, сприятиме підривній діяльності російської федерації проти України та буде використане для наступного виправдовування держави-агресора шляхом представлення комплексу дій російської федерації, спрямованих на порушення суверенітету та

територіальної цілісності України шляхом збройної агресії, як таких що розпочаті через начебто вчинений «державний переворот» в Україні та необхідністю захисту населення АР Крим, м. Севастополь, Донецької, Луганської областей та інших «російськомовних» регіонів України від «нацистів» та «фашистів», якими підконтрольні російській федерації засоби пропаганди називали усіх прихильників незалежності та територіальної цілісності України для впливу на свідомість окремих категорій громадян України, російської федерації, виправдання агресії проти України на міжнародному рівні.

Так, Сівкович В.Л. реалізуючи свій злочинний умисел, діючи на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканості, державній, економічній та інформаційній безпеці України, забезпечуючи в інтересах російської федерації незворотність рішень діючого на той час політичного керівництва України щодо відмови від інтеграції до Європейського Союзу, не пізніше кінця кінці жовтня 2013 року дав вказівку довірній особі Капіносу М.С. придбати засоби зв'язку, а саме портативні радіостанції у кількості 10 штук, необхідні для координації дій осіб, яких у подальшому планував залучити з метою реалізації плану виконання завдань підривної діяльності проти України в інтересах російської федерації, спрямованих на масове застосування працівниками органів внутрішніх справ фізичного насильства до учасників мирних зборів громадян на підтримку інтеграції України до Європейського Союзу, які передбачалися у кінці листопада 2013 року одразу після офіційного оголошення рішення політичного керівництва України про відмову від укладання Угоди про асоціацію з Європейським союзом.

На виконання вказівки Сівковича В.Л. приблизно у кінці жовтня 2013 року та упродовж листопада 2013 року але не пізніше 20.11.2013 Капінос М.С. вжив заходи до придбання засобів зв'язку – приблизно 10 радіостанцій, а також діючи сумісно з залученими Сівковичем В.Л. до реалізації плану вчинення злочину Надошею О.В. та Шевчуком Д.В. залучили групу осіб у кількості приблизно 20 осіб, які повинні були у визначений Сівковичем В.Л. час бути готовими до виконання вказівок під час організації ним масового застосування працівниками органів внутрішніх справ фізичного насильства до учасників мирних зборів громадян на підтримку інтеграції України до Європейського Союзу, для реалізації злочинного умислу Сівковича В.Л., спрямованого на завдання шкоди суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканості, державній, економічній та інформаційній безпеці України, забезпечення в інтересах російської федерації незворотність рішень діючого на той час політичного керівництва України щодо відмови від інтеграції до Європейського Союзу.

На виконання вищевказаних домовленостей діючого на той час політичного керівництва України з військово-політичним керівництвом російської федерації стосовно забезпечення зміни зовнішньої політики України в інтересах російської федерації, 21.11.2013 Кабінетом Міністрів України прийнято розпорядження «Питання укладення Угоди по асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Співтовариством з атомної енергії і їх державами – членами, з іншої сторони»

№ 905-р, яким призупинено процес підготовки до підписання Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом.

Реагуючи на вказане рішення про відмову від підписання Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом, яке було прийняте без належного інформування суспільства та всупереч попереднім офіційним заявам про наміри підписати Угоду про асоціацію між Україною та Європейським Союзом, громадяни України, починаючи із 21.11.2013 у місті Києві на Майдані Незалежності розпочали проведення безстрокових мирних заходів протесту проти цього рішення у формі зборів, мітингів, походів і демонстрацій на підтримку європейського вектору зовнішньої політики України, мета яких суперечила інтересам Президента України Януковича В.Ф. та його оточення у зв'язку з критикою їх дій, а також інтересам військово-політичного керівництва російської федерації у зв'язку з тим, що інтеграція України до структур Європейського Союзу виключала у майбутньому можливість реалізації подальших планів російської федерації щодо порушення державного суверенітету та територіальної цілісності України.

З 21.11.2013 по 30.11.2013 до Київської міської державної адміністрації від народних депутатів України, громадських організацій та об'єднань, політичних партій та громадян, відповідно до ч. 1 ст. 39 Конституції України, надійшли численні письмові повідомлення та заяви на проведення зборів, мітингів та демонстрацій на вулицях центральної частини м. Києва.

Головою правління Всеукраїнської громадської організації «Коаліція Учасників Помаранчевої Революції» Мельниченком С.В. 26.11.2013 на ім'я голови Київської міської державної адміністрації направлено повідомлення про проведення з 00 год. 00 хв. 27.11.2013 безстрокових мирних зборів громадян на Майдан Незалежності в м. Києві, яке зареєстровано в Київській міській державній адміністрації 27.11.2013 за №40248.

Також, координатором громадянського руху «Спільна справа» Данилюком О.В. 11.11.2013 на ім'я голови Київської міської державної адміністрації направлено повідомлення про проведення з 19 год. 00 хв. 22.11.2013 безстрокових мирних зборів, акцій громадян на Майдані Незалежності в м. Києві, яке зареєстроване в Київській міській державній адміністрації 12.11.2013 за №38282.

Починаючи з 21.11.2013 громадяни, зібравшись на Майдані Незалежності у м. Києві та прилеглій території, реалізовували своє конституційне право на мирні зібрання.

Громадяни, які перебували з 22 листопада 2013 року на Майдані Незалежності у м. Києві біля монумента Незалежності України та брали участь у цій акції протесту, не допускали ніяких порушень громадського порядку, у зв'язку із чим були відсутні будь-які підстави для обмеження їх прав на мирні зібрання, зокрема відсутнє рішення суду, що згідно з частиною 2 статті 39 Конституції України є єдиною підставою для обмеження прав громадян на їх проведення, прийняли рішення щодо здійснення силового розгону учасників мирної акції за євроінтеграцію України, які перебували на Майдані Незалежності

в місті Києві шляхом застосування стосовно них фізичного та психологічного насильства співробітниками органів внутрішніх справ.

Крім того, для забезпечення виконання Сівковичем В.Л. дорученої йому частини дій, передбачених планом підривної діяльності російської федерації проти України, діючим на той час вищим політичним керівництвом України, було надано вказівку керівникам правоохоронних органів, інших залучених до реалізації плану вчинення злочину органів державної влади та місцевого самоврядування, окремим підконтрольним громадським активістам та іншим задіяним до злочинної діяльності особам, безумовно виконувати вимоги Сівковича В.Л. під час організації ним масового застосування працівниками органів внутрішніх справ фізичного насильства до учасників мирних зборів громадян на підтримку інтеграції України до Європейського Союзу.

Для реалізації злочинного умислу щодо розгону з застосуванням фізичного та психологічного насильства учасників масової акції протесту, яка відбувалась із 22 листопада 2013 року на Майдані Незалежності у м. Києві, Секретар Ради національної безпеки і оборони Клюєв А.П. залучив голову Київської міської державної адміністрації Попова О.П., а Міністр внутрішніх справ України Захарченко В.Ю. – начальника Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в м. Києві Коряка В.В., якому наказав виконувати усі вказівки Сівковича В.Л. з цього приводу.

Оскільки через передбачуване організаторами злочину безпідставне протиправне застосування працівниками органів внутрішніх справ фізичного та психологічного насильства стосовно учасників мирного зібрання було явно незаконним, з огляду на відсутність рішення суду про обмеження права цих громадян на проведення мирного зібрання, зборів, походів, мітингів і демонстрацій, а також враховуючи мирний характер зібрання громадян та відсутність з боку його учасників будь-яких неправомірних дій, як формальний привід для розгону та витиснення усіх учасників мирного зібрання з Майдану Незалежності, залучення працівників органів внутрішніх справ для витиснення з застосуванням фізичного і психологічного насильства учасників мирного зібрання з Майдану Незалежності в м. Києві під приводом забезпечення громадського порядку для встановлення на Майдані Незалежності конструкцій новорічної ялинки та проведення робіт із благоустрою площі.

Сівкович В.Л. реалізуючи свій злочинний умисел, діючи на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканості, державній, економічній та інформаційній безпеці України, забезпечуючи в інтересах російської федерації незворотність рішень діючого на той час політичного керівництва України щодо відмови від інтеграції до Європейського Союзу, виконуючи відведену йому роль у вчиненні злочину у період з 29.11.2013 до приблизно 06 год. 00 хв. 30.11.2013 здійснював координацію дій залучених до вчинення злочину голови КМДА Попова О.П. та начальника Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в м. Києві Коряка В.В. щодо створення формальних підстав та подальшого застосування працівниками органів внутрішніх справ фізичного насильства стосовно учасників мирного зібрання під приводом забезпечення громадського порядку для встановлення на

Майдані Незалежності конструкцій новорічної ялинки та проведення робіт із благоустрою площі.

29 листопада 2013 року, приблизно о 22 год. 30 хв. Сівкович В.Л., виконуючи вказівку Клюєва А.П. з організації та керування підготовкою і вчиненням перевищення влади працівниками правоохоронних органів, контролю та координації дій комунальних служб, з метою виконання злочинного плану Клюєва А.П. та Захарченка В.Ю., спрямованого на реалізацію злочинного умислу Януковича В.Ф. усувати будь-які перешкоди, що можуть загрожувати утриманню ним влади навіть шляхом протиправного порушення конституційних прав громадян, приїхав на робоче місце Попова О.П. – до Київської міської державної адміністрації за адресою: місто Київ, вулиця Хрещатик, 36, де Сівкович В.Л. виконуючи свою роль в організації вчинення злочину, перевіряв виконання Поповим О.П. дорученої йому частини дій, спрямованих на створення умов для реалізації спільного плану вчинення злочину, а саме забезпечити готовність комунальних служб до завезення конструкції Новорічної ялинки на Майдан Незалежності як формального приводу для розгону учасників мирного зібрання шляхом застосування фізичного та психологічного насильства працівниками органів внутрішніх справ.

При цьому приблизно о 22-23 годині 29.11.2013 голова Київської міської державної адміністрації Попов О.П., перебуваючи на своєму робочому місці та виконуючи свою частину дій, необхідних для реалізації спільного плану вчинення злочину, у присутності та за погодженням з Сівковичем В.Л. зателефонував начальнику ГУМВС в м. Києві Коряку В.В. і повідомив про необхідність відтиснення мітингувальників, які залишилися на ніч біля монумента Незалежності на Майдані Незалежності в м. Києві.

Попов О.П. також передав телефонну слухавку заступнику Секретаря Ради національної безпеки та оборони України Сівковичу В.Л., який підтвердив начальнику ГУ МВС України в м. Києві Коряку В.В. що для витиснення громадян з Майдану Незалежності в м. Києві, Коряк В.В. має віддати підпорядкованим працівникам міліції незаконний явно злочинний (кримінально протиправний) наказ застосувати фізичне та психологічне насильство, перевищуючи при цьому владу та службові повноваження для залякування громадян та примушування їх покинути місце проведення мирних зборів.

Усвідомлюючи, що у цей час на Майдані Незалежності триває мирне зібрання громадян, які в такий спосіб публічно висловлювали своє ставлення до відмови керівництва держави та Уряду України підписати Угоду про асоціацію з Європейським Союзом, та що судом не приймалось рішення щодо обмеження прав вказаних осіб на проведення зборів, мітингів, походів і демонстрацій, Коряк В.В., бажаючи догодити своєму безпосередньому керівництву та продемонструвати особисту лояльність вищому політичному керівництву держави, погодився виконати доручену йому Сівковичем В.Л. частину злочинних дій, спрямованих на реалізацію спільного плану вчинення злочину, а саме віддати наказ підпорядкованим працівникам органів внутрішніх справ щодо здійснення силового розгону учасників мирного зібрання із залученням

підлеглих працівників ГУМВС України в місті Києві та доданих підрозділів міліції громадської безпеки інших областей і внутрішніх військ.

Також Сівкович В.Л. повідомив Коряку В.В. щодо необхідності створити формальний привід для дій працівників міліції, спрямованих на відтиснення учасників мирного зібрання громадян, а саме пояснити залучення великої кількості працівників підрозділів МОП «Беркут» та внутрішніх військ забезпеченням прибуття та заїзду на Майдан Незалежності в м. Києві вантажних автомобілів Київської міської державної адміністрації із обладнанням для проведення новорічних заходів у м. Києві.

Таким чином, 30.11.2013 о 01 годині 15 хвилин начальнику ГУМВС України в м. Києві Коряку В.В. Сівковичем В.Л. та Поповим О.П. повідомлено про те, що комунальні служби і транспортні засоби з частинами конструкції новорічної ялинки готові прибути на Майдан Незалежності в місті Києві о 04 годині 00 хвилин, а тому у зв'язку з цим, під приводом забезпечення прибуття на площу комунальної техніки, необхідно віддати наказ підлеглим працівникам про витиснення учасників мирного зібрання з Майдану Незалежності.

Після цього Сівкович В.Л. та Попов О.П. для забезпечення ефективної координації спільних дій співучасників приблизно о 2 годині 15 хвилин 30.11.2013 прибули до особистого службового кабінету Коряка В.В., розташованого у приміщенні ГУ МВС України в м. Києві за адресою: м. Київ, вул. Володимирська, 15, де Сівкович В.Л. продовжив вчиняти дії, спрямовані на організацію та керування підготовкою і вчиненням злочину. Попов О.П. у свою чергу контролював готовність комунальних служб для заїзду транспортних засобів на майдан Незалежності під приводом виконання робіт по встановленню новорічної ялинки, створюючи таким чином уявні підстави для залучення працівників підрозділів МОП «Беркут» до витиснення учасників мирного зібрання громадян шляхом застосування до них насильства та для уникнення співучасниками кримінальної відповідальності у подальшому.

Так, виконуючи свою роль в організації вчинення злочину Сівкович В.Л., перебуваючи у вказаному службовому кабінеті Коряка В.В., дав вказівку іншим співучасникам діяти узгоджено, а саме вказав Попову О.П. забезпечити заїзд комунальної техніки на майдан Незалежності близько 04 год. 00 хв. 30.11.2013, а Коряку В.В. заздалегідь віддати наказ підпорядкованим працівникам органів внутрішніх справ приготуватися до витиснення з застосуванням фізичного насильства мітингувальників з Майдану Незалежності в м. Києві під приводом забезпечення роботи комунальних служб.

Координуючи спільні дії, направлені на реалізацію спільного злочинного задуму, Сівкович В.Л., Коряк В.В. та Попов О.П. постійно спостерігали за обстановкою та подіями на Майдані Незалежності за допомогою встановленого у службовому кабінеті Коряка В.В. монітора, на який виводилося у режимі поточного часу зображення з камер спостереження.

Водночас, Сівкович В.Л. постійно отримував від залучених за його вказівкою осіб, які у період з 29 листопада по 06 год. 00 хв. 30 листопада 2013 року постійно перебували на Майдані Незалежності та прилеглій території, необхідну йому інформацію для повного розуміння усіх процесів, які

відбувалися в середовищі учасників мирного зібрання, дій окремих груп, які могли вплинути на розвиток ситуації, розташування та характер дій працівників органів внутрішніх справ, працівників комунальних служб, транспорту, інших даних для визначення ним дати та часу коли за вказівками Сівковича В.Л. будуть створені необхідні умови для початку масового застосування працівниками органів внутрішніх справ фізичного насильства до учасників мирних зборів громадян на підтримку інтеграції України до Європейського Союзу.

Відповідно до вимог ст.ст. 1, 2, 6, 24, 25 Закону України «Про Службу безпеки», керівництво Служби безпеки України керівники та працівники її окремих підрозділів були зобов'язані постійно здійснювати контррозвідувальні заходи з метою попередження, виявлення, припинення і розкриття будь-яких форм розвідувально-підривної діяльності проти України; забезпечувати захист державного суверенітету, конституційного ладу і територіальної цілісності України від протиправних посягань з боку окремих осіб та їх об'єднань, виконувати за дорученням Президента України інші завдання, безпосередньо спрямовані на забезпечення внутрішньої та зовнішньої безпеки держави.

У зв'язку з загрозою вчинення під час масових мирних зібрань в м. Києві терористичних актів, структурні підрозділи Служби безпеки України були переведені на посилений режим несення служби та здійснювали постійний контроль розвитку ситуації під час мирного зібрання на Майдані Незалежності в м. Києві.

Таким чином, керівництво Служби безпеки України та її окремих підрозділів, будучи інформованим про наміри Сівковича В.Л. та інших осіб, залучених до підривної діяльності російської федерації проти України, реалізація яких неминуче призводила до порушення суспільно-політичної стабільності, створювало загрозу національній безпеці України, відповідно до своїх службових обов'язків повинно було вжити передбачені законодавством заходи та перешкодити реалізації плану вчинення злочину.

Водночас, діючим на той час вищим політичним керівництвом України, упродовж 2010-2013 років на вищі керівні посади у Службі безпеки України та її структурних підрозділах були призначені особи, особисто лояльні та готові до виконання будь-яких незаконних вказівок, зокрема, виконання яких створює загрози національній безпеці України.

Так, призначений 09.01.2013 Януковичем В.Ф. на посаду Голови Служби безпеки України Якименко О.Г. перебував у громадянстві російської федерації, приймав військову присягу на вірність народові російської федерації та діяв в інтересах останньої.

У зв'язку з цим, керівниками Служби безпеки України та її структурних підрозділів, зокрема, на які покладено забезпечення захисту національної державності, окремими працівниками розвідувальних органів, а також працівниками Міністерства внутрішніх справ, ГУ МВС України в м. Києві залученими до підривної діяльності проти України, прямо або опосередковано у період з 29 листопада по 05 год. 30 хв. 20 листопада 2013 року передавалася необхідна Сівковичу В.Л. інформація про відсутність перешкод та забезпечення

інших умов, необхідних для реалізації плану масового застосування працівниками органів внутрішніх справ фізичного насильства до учасників мирних зборів громадян на підтримку інтеграції України до Європейського Союзу.

Так, свої дії, спрямовані на реалізацію плану масового застосування працівниками органів внутрішніх справ фізичного насильства до учасників мирних зборів громадян на підтримку інтеграції України до Європейського Союзу, Сівкович В.Л. у період з 29.11.2013 до приблизно 06 год. 00 хв. 30.11.2013 координував з начальником Департаменту захисту національної державності Служби безпеки України Ганжою С.В. та начальником Департаменту громадської безпеки МВС України Крикуном О.О., які забезпечували усунення будь-яких перешкод та створювали умови для реалізації злочинного плану.

Сівкович В.Л., отримуючи необхідну об'єктивну інформацію про наміри учасників мирного зібрання на Майдані Незалежності в м. Києві, зокрема, відсутності в учасників мирного зібрання будь-яких планів порушення громадського порядку або інших протиправних дій, тенденцію до поступового зменшення кількості його учасників, інформацію про наміри залишення Майдану Незалежності приблизно до 07 год. 00 хв. 30.11.2013 переважною більшістю учасників мітингу, усвідомлював, що зазначені обставини фактично унеможливлуватимуть реалізацію злочинного плану масового побиття учасників мирного зібрання та дестабілізації у такий спосіб суспільно-політичної ситуації в Україні, з метою реалізації раніше дорученому йому Патрушевим М.П. плану проведення підривної діяльності російської федерації проти України.

Тому Сівкович В.Л. реалізуючи свій злочинний умисел, діючи на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканості, державній, економічній та інформаційній безпеці України, забезпечуючи в інтересах російської федерації незворотність рішень діючого на той час політичного керівництва України щодо відмови від інтеграції до Європейського Союзу, координував дії залучених до реалізації злочинного плану осіб таким чином, щоб забезпечити здійснення працівниками підрозділів МОП «Беркут» нападу та побиття учасників мирного зібрання на Майдані Незалежності в м. Києві у той момент, коли на Майдані Незалежності ще перебуватиме значна кількість прихильників інтеграції України до Європейського Союзу.

Близько 02 год. 55 хв. Сівкович В.Л., від залучених до підривної діяльності проти України осіб, які були заздалегідь впроваджені в середовище організаторів мирного зібрання на підтримку інтеграції до Європейського Союзу, отримав інформацію про завершення до 04 год. 00 хв. створення сприятливих умов для нападу працівників підрозділів МОП «Беркут» на учасників мирного зібрання, зокрема про те, що забезпечено відсутність на місці проведення мітингу – Майдані Незалежності в м. Києві більшості координаторів та організаторів мітингу, забезпечено відсутність звукопідсилювальної апаратури та інших засобів координації дій учасників мітингу, що створить для працівників підрозділів МОП «Беркут» більш сприятливі умови для розсіяння на окремі групи, побиття, та масового затримання без передбачених законодавством

підстав учасників мітингу, яких на Майдані Незалежності на той час залишалося близько 500 осіб.

Виконуючи свою роль у вчиненні злочину, Коряк В.В., діючи за вказівкою Сівковича В.Л., як керівник правоохоронного органу, умисно, явно виходячи за межі наданих йому повноважень, не маючи законних підстав для залучення працівників міліції та військовослужбовців внутрішніх військ до припинення мітингу на Майдані Незалежності у місті Києві та звільнення площі від учасників протесту, приблизно з 3 год. 00 хв. до 3 год. 30 хв. 30 листопада 2013 року, перебуваючи в адміністративному приміщенні ГУМВС України в м. Києві, що розташоване за адресою: місто Київ, вулиця Володимирська, 15, віддав явно злочинний наказ заступнику начальника Головного управління – начальнику міліції громадської безпеки ГУМВС України в місті Києві Федчуку П.М. організувати силове звільнення Майдану Незалежності від громадян, які перебували на цьому місці, реалізуючи своє конституційне право на збори, та не вчиняли будь-яких протиправних дій, із залученням для цього працівників полку міліції особливого призначення «Беркут», підпорядкованого ГУМВС України в м. Києві (далі – ПМОП «Беркут»), а також військовослужбовців військових частин №№ 3027, 3028, 3030 внутрішніх військ МВС України як приданих сил (далі – ВВ МВС України) для охорони громадського порядку.

Федчук П.М., являючись керівником правоохоронного органу, діючи умисно, ігноруючи вимоги Конституції України та інших нормативно-правових актів, якими регламентований порядок проведення мирного зібрання, мітингів та демонстрацій, діючи із мотивів власного кар'єризму, хибно розуміючи інтереси служби, усвідомлюючи, що відсутня заборона суду на проведення будь-яких мітингів на Майдані Незалежності у м. Києві, у зв'язку з чим знаходження там учасників мирного зібрання є правомірним, приступив до виконання явно злочинного наказу Коряка В.В.

З цією метою Федчук П.М. розробив план безпосереднього силового розгону учасників мітингу з Майдану Незалежності, який полягав у тому, що військовослужбовці ВВ МВС України у кількості 660 осіб повинні вишикуватися по периметру Майдану Незалежності вздовж вулиць Інститутської, Городецького та Хрещатик для недопущення прибуття на площу мешканців міста Києва та інших громадян на підтримку мітингувальників, а екіпіровані засобами захисту та спецзасобами ПР-73, «Тонфа» співробітники ПМОП «Беркут» мали прибути на Майдан Незалежності з боку вулиці Інститутської, вишикуватись у ланцюг уздовж торговельного центру «Глобус» та почати рух у напрямку вулиці Хрещатик для звільнення площі від учасників мирного зібрання. При цьому передбачалось звільнення Майдану Незалежності від громадян, які реалізовували своє конституційне право на проведення зібрання та не вчиняли будь-яких протиправних дій, за будь-яких обставин, допускалося застосування співробітниками ПМОП «Беркут» надмірного фізичного насильства щодо них, у тому числі з метою їх залякування.

30 листопада 2013 року о 03 год. 28 хв. Федчук П.М., перебуваючи у своєму робочому кабінеті, розташованому у приміщенні ГУМВС України в місті Києві, свій злочинний план по силовому звільненню Майдану Незалежності від

учасників мирного мітингу довів до відома начальника управління громадської безпеки ГУМВС України в місті Києві Мариненка О.І. (матеріали стосовно якого виділено в окреме провадження) та наказав йому координувати дії працівників ПМОП «Беркут» та військовослужбовців ВВ МВС України, які будуть задіяні.

Після чого Федчук П.М. особисто телефоном віддав такий же, явно злочинний наказ, командирі ПМОП «Беркут» Кусюку С.М. (матеріали стосовно якого виділено в окреме провадження) та повідомив командувача Північного оперативного командування ВВ МВС України Бідненка В.М. про залучення військовослужбовців ВВ МВС України до забезпечення громадського порядку на Майдані Незалежності та переведення їх у своє підпорядкування.

У свою чергу, Мариненко О.І., діючи на виконання вказаного, явно злочинного, наказу Федчука П.М., усвідомлюючи протиправність своїх дій та безумовного, у разі їх вчинення, порушення законних прав та інтересів громадян, які на законних підставах знаходились на Майдані Незалежності у місті Києві, близько 04 год. 00 хв. прибув на вулицю Інститутську, 1 у місті Києві, де у цей час вже перебували командир полку МОП «Беркут» Кусюк С.М., заступник командира полку Дидюк А.В., заступник командира полку – начальник штабу Тягнирядно М.М., заступник командира 1-ої оперативної роти Скрицький Р.В., командир 3-ї оперативної роти Антонов Є.Ф., заступник командира 4-ої оперативної роти Шевченко Ю.І., командир роти спеціального призначення Садовник Д.М. (матеріали стосовно яких виділено в окреме провадження).

У цьому місці Мариненко О.І. довів до вказаних осіб отриманий від Федчука П.М. наказ та план щодо силового звільнення Майдану Незалежності від учасників мирного зібрання під приводом необхідності завезення конструкцій Новорічної ялинки та прибирання території площі.

Таким чином, 30.11.2013 близько 04 год. 00 хв., після доведення плану щодо силового звільнення Майдану Незалежності від учасників мирного зібрання будучи наділеними службовими повноваженнями та владою командир полку МОП «Беркут» підпорядкованого ГУМВС України в м. Києві Кусюк С.М., заступник командира полку Дидюк А.В., заступник командира полку – начальник штабу Тягнирядно М.М., заступник командира 1-ої оперативної роти Скрицький Р.В., командир 3-ї оперативної роти Антонов Є.Ф., заступник командира 4-ої оперативної роти Шевченко Ю.І., командир роти спеціального призначення Садовник Д.М. (матеріали стосовно котрих виділено в окреме провадження) вступили в попередню змову, взяли на себе повноваження щодо забезпечення реалізації доведеного злочинного плану шляхом віддання наказів, керування та здійснення координації діями підлеглих співробітників ПМОП «Беркут» підпорядкованого ГУМВС України в м. Києві при витісненні учасників мирного зібрання та силового звільнення Майдану Незалежності.

При цьому Кусюку С.М., Дидюку А.В., Тягнирядно М.М., Скрицькому Р.В., Антонову Є.Ф., Шевченко Ю.І., котрі як працівники правоохоронного органу будучи наділеними владою та службовими повноваженнями, усвідомлювали, що учасники мирного зібрання, котрі у цей час перебували на Майдані Незалежності, знаходились там на законних підставах,

рішень судів про заборону мирних зібрань на Майдані Незалежності та відкритих виконавчих проваджень про примусове звільнення площі від учасників мирного зібрання не існувало, учасники мирного зібрання порушень громадського порядку не допускали і не становили будь-якої загрози національній безпеці, однак діючи протиправно із мотивів власного кар'єризму, хибно розуміючи інтереси служби та намагаючись в такий спосіб отримати преференції для подальшого просування по службі, погодилися взяти участь у незаконному силовому звільненні Майдану Незалежності від громадян, які реалізовували своє конституційне право на мирні збори, тобто вступили у попередню змову на спільне вчинення протиправних дій.

Для звільнення Майдану Незалежності Кусюк С.М., Дидюк А.В., Тягнирядно М.М., Скрицький Р.В., Антонов Є.Ф., Шевченко Ю.І. (матеріали відносно яких виділено в окреме провадження), діючи за попередньою змовою між собою та керівництвом ГУМВС України в м. Києві, залучили підлеглих співробітників 1-ої, 3-ої, 4-ої оперативних рот, роти спеціального призначення та частини особового складу автотранспортної роти ПМОП «Беркут» підпорядкованого ГУМВС України в м. Києві у загальній кількості близько 180 співробітників, котрі були екіпіровані засобами захисту, а також спецзасобами ПР-73, «Тонфа». При цьому саме Кусюк С.М., Дидюк А.В. та Тягнирядно М.М. мали віддати наказ командирам зазначених рот, Скрицькому Р.В., Антонову Є.Ф., Шевченко Ю.І. (матеріали відносно яких виділено в окреме провадження), почати наступ та безпосередньо здійснювати організацію, керівництво та координацію завідомо протиправними діями при витісненні учасників мирного зібрання та силовому звільненні Майдану Незалежності.

Діючи за попередньою домовленістю, після зайняття 660 військовослужбовцями ВВ МВС України позицій навколо Майдану Незалежності, зі сторони вул. Інститутської та ТРЦ «Глобус» на Майдан Незалежності увійшли більше 180 співробітників ПМОП «Беркут» під командуванням Кусюка С.М., Тягнирядна М.М., Дидюка А.В., Скрицького Р.В., Антонова Є.Ф. Шевченка Ю.І., Садовника Д.М. вишикувалися у шеренгу уздовж торговельного центру «Глобус».

Приблизно о 4 годині 07 хвилин 30 листопада 2013 року командир ПМОП «Беркут» підпорядкованого ГУМВС України в м. Києві Кусюк С.М., діючи на виконання наказу, який за вищевказаних обставин за вказівкою Сівковича В.Л. надав начальник ГУ МВС України в м. Києві Коряк В.В., у свою чергу засобами радіозв'язку віддав явно злочинний наказ своїм заступникам Дидюку А.В., Тягнирядну М.М., заступнику командира 1-ої оперативної роти Скрицькому Р.В., командиру 3-ої оперативної роти Антонову Є.Ф., заступнику командира 4-ої оперативної роти Шевченку Ю.І., командиру роти спеціального призначення Садовнику Д.М. (матеріали відносно яких виділено в окреме провадження), які були розсосереджені на Майдані Незалежності і перебували поруч з дислокацією підпорядкованих їм у той час співробітників, про початок силового розгону учасників мирного зібрання.

Отримавши наказ командира ПМОП «Беркут» підпорядкованого ГУМВС України в м. Києві Кусюка С.М., діючи за попередньою змовою у складі групи

осіб Дидюк А.В., Тягнирядно М.М., Скрицький Р.В., Шевченко Ю.І., Антонов Є.Ф., Садовник Д.М. (матеріали відносно яких виділено в окреме провадження), усвідомлюючи його злочинний характер та суспільно небезпечні наслідки у вигляді шкоди для здоров'я громадян, діючи умисно, з вказаних мотивів, за попередньою змовою між собою та керівництвом ГУМВС України в місті Києві, наказали особовому складу підпорядкованих ним 1-ої, 3-ої, 4-ої оперативних рот, роти спеціального призначення та частини особового складу автотранспортної роти розпочати рух в напрямку вулиці Хрещатик та витіснити учасників акції протесту за межі площі.

На виконання наказу співробітники 1-ої, 3-ої, 4-ої оперативних рот, роти спеціального призначення та частини особового складу автотранспортної роти ПМОП «Беркут» підпорядкованого ГУМВС України, вишикувані у ланцюг, почали рух із займаної раніше позиції, відтісняючи учасників мирного зібрання із Майдану Незалежності за межі площі в напрямку вулиці Хрещатик. При цьому, невстановлені на цей час органом досудового розслідування співробітники 1-ої, 3-ої, 4-ої оперативних рот, роти спеціального призначення та частини особового складу автотранспортної роти ПМОП «Беркут» підпорядкованого ГУМВС України, не маючи законних підстав для застосування фізичної сили та спеціальних засобів, визначених статтями 1 та 14 Закону України «Про міліцію», в порушення Правил застосування спеціальних засобів при охороні громадського порядку, затверджених постановою Ради Міністрів Української РСР №49 від 27 лютого 1991 року, явно виходячи за межі наданих їм при охороні громадського порядку прав і повноважень, без попередження про намір їх застосування, вчиняючи дії, що ображають особисту гідність громадян, стали наносити множинні удари спецзасобами «ПР-73», «Тонфа», руками та ногами по різним частинам тулубу, а також по головам учасникам мирного зібрання, змушуючи їх під тиском фізичного насильства якнайшвидше залишити площу. Продовжуючи протиправні дії, вже після залишення учасниками мирного зібрання Майдану Незалежності невстановлені співробітники ПМОП «Беркут», з метою недопущення їх повернення на площу, продовжили витіснення вказаних осіб по вулиці Хрещатик, наносячи при цьому множинні удари спецзасобами «ПР-73», «Тонфа», руками та ногами.

Внаслідок організованого Сівковичем В.Л. з метою реалізації плану підривної діяльності російської федерації проти України протиправного застосування працівниками органів внутрішніх справ масового фізичного насильства до учасників мирних зборів громадян на підтримку інтеграції України в Європейський Союз були грубо порушені конституційні права громадян на проведення мітингів, походів, зібрань та демонстрацій, 55 учасникам мирного зібрання на Майдані Незалежності в м. Києві заподіяно тілесні ушкодження різного ступеня тяжкості, вчинено насильницькі дії, які завдали фізичного болю або що ображають особисту гідність потерпілого 30 громадянам, без передбачених законодавством підстав під загрозою застосування фізичного насильства примушено покинути місце проведення мирного зібрання більш ніж 300 його учасників, що враховуючи триваючу на той час суспільно-політичну дискусію стосовно необхідності інтеграції України

в Європейський Союз, призвело до суспільно-політичної кризи, масових протестів проти діючого на той час політичного керівництва держави у м. Києві та інших регіонах України. Під час цих масових протестів у період з 01.12.2013 по 20.02.2014 відбувалася постійна ескалація насильства через організоване діючим на той час політичним керівництвом України силове протистояння правоохоронних органів з учасниками протестів, а також підбурюване спільними діями представників російської федерації та залучених до підривної діяльності проти України громадян України протистояння між прихильниками різних напрямків розвитку України, що у свою чергу призвело до посилення сепаратизму в окремих регіонах України та використано російською федерацією у веденні підривної діяльності проти України.

Також, вказані умисні протиправні дії Сівковича В.Л. у співучасті з іншими особами, призвели до суспільно-політичної кризи, яка, з урахуванням подальшого її розвитку у період з 30.11.2013 по 21.02.2014 унеможливила, а у період з 21.02.2014 значно ускладнила консолідацію та спрямування діяльності усіх правоохоронних та інших державних органів на своєчасну та ефективну протидію підривній діяльності, ліквідацію загроз національній безпеці України з боку російської федерації, протидію застосуванню російською федерацією елементів так званої «гібридної війни» проти України для вчинення дій, спрямованих на відокремлення ряду південних та східних регіонів від України для їх подальшої анексії, чим завдано шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканості, обороноздатності, державній та економічній безпеці України, створено виключні передумови для здійснення російською федерацією активних дій щодо окупації території частини території України.

Крім цього, такі умисні протиправні дії Сівковича В.Л. у співучасті з іншими особами завдали шкоди інформаційній безпеці України, оскільки їх фактичний наслідок: напад та безпідставне застосування співробітниками ПМОП «Беркут» надмірного фізичного насильства 30.11.2013 щодо учасників мирного зібрання на Майдані Незалежності у м. Києві, викликали різку негативну оцінку таких дій в іноземних засобах масової інформації, сприяло формуванню негативної позиції урядів провідних держав світу стосовно подальших взаємовідносин з діючим на той час вищим політичним керівництвом України.

Створений у такий спосіб стан ізоляції України в особі її вищого політичного керівництва від міжнародної економічної та політичної підтримки у поєднанні з відсутністю будь-яких дієвих гарантій безпеки України, призводив до критичної залежності вищого політичного керівництва України від російської федерації, що не суперечило особистим інтересам діючого на той час вищого політичного керівництва України та лояльних до нього керівників органів державної влади, але об'єктивно не відповідало життєво важливим інтересам українського народу, створювало загрозу суверенітету та територіальній цілісності України, тому що сприяло реалізації подальшого комплексу заходів підривної діяльності російської федерації проти України.

З урахуванням викладеного, заступник Секретаря Ради національної безпеки і оборони України Сівкович В.Л., за попередньою змовою з іншими

особами (щодо яких наразі не встановлено достатніх підстав для повідомлення про підозру у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 111 КК України), шляхом організації 30.11.2013 нападу правоохоронців на учасників акції на підтримку Євроінтеграції на Майдані Незалежності в м. Києві (за обставин викладених вище), на шкоду державній та інформаційній безпеці України, надав представникам російської федерації допомогу в проведенні підривної діяльності проти України.

Таким чином, Сівкович В.Л. обґрунтовано підозрюється у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 111 КК України (в редакції від 04.07.2013), а саме: державної зради, тобто діянні, умисно вчиненому громадянином України на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканості, обороноздатності, державній та інформаційній безпеці України: наданні іноземній державі, іноземній організації та її представникам допомоги в проведенні підривної діяльності проти України.

Слідчий першого відділу
Управління з розслідування злочинів,
вчинених у зв'язку із масовими
протестами у 2013-2014 роках,
Державного бюро розслідувань

Едуард КАРПОВ

ПОГОДЖЕНО

Заступник начальника другого відділу
процесуального керівництва Департаменту організації, процесуального
керівництва досудовим розслідуванням
та підтримання публічного обвинувачення
у кримінальних провадженнях про злочини,
вчиненні у зв'язку із масовими
протестами у 2013-2014 роках,
Офісу Генерального прокурора

Олег БАГНЮК

«16» лютого 2024 року

Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру та пам'ятка про процесуальні права та обов'язки вручені, права підозрюваного оголошені та роз'яснені.

Підозрюваний Сівкович В.Л. _____

«___» год. «___» хв. «___» _____ 2024 року

Захисник _____

Слідчий першого відділу
Управління з розслідування злочинів,
вчинених у зв'язку із масовими
протестами у 2013-2014 роках,
Державного бюро розслідувань

Едуард КАРПОВ

**Пам'ятка про процесуальні права і обов'язки підозрюваного
Сівковича Володимира Леонідовича**

Підозрюваному Сівковичу Володимирі Леонідовичу у відповідності до вимог статей 20, 42, 276, 277 Кримінального процесуального кодексу України повідомлено та роз'яснено права підозрюваного, передбачені наступними нормами чинного законодавства України.

**КОНВЕНЦІЯ
про захист прав людини і основоположних свобод**

**Стаття 6
Право на справедливий суд**

1. Кожен має право на справедливий і публічний розгляд його справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом, який вирішить спір щодо його прав та обов'язків цивільного характеру або встановить обґрунтованість будь-якого висунутого проти нього кримінального обвинувачення. Судове рішення проголошується публічно, але преса і публіка можуть бути не допущені в зал засідань протягом усього судового розгляду або його частини в інтересах моралі, громадського порядку чи національної безпеки в демократичному суспільстві, якщо того вимагають інтереси неповнолітніх або захист приватного життя сторін, або - тією мірою, що визнана судом суворо необхідною, - коли за особливих обставин публічність розгляду може зашкодити інтересам правосуддя.

2. Кожен, кого обвинувачено у вчиненні кримінального правопорушення, вважається невинуватим доти, доки його вину не буде доведено в законному порядку.

3. Кожний обвинувачений у вчиненні кримінального правопорушення має щонайменше такі права:

а) бути негайно і детально поінформованим зрозумілою для нього мовою про характер і причини обвинувачення, висунутого проти нього;

б) мати час і можливості, необхідні для підготовки свого захисту;

в) захищати себе особисто чи використовувати юридичну допомогу захисника, вибраного на власний розсуд, або - за браком достатніх коштів для оплати юридичної допомоги захисника - одержувати таку допомогу безоплатно, коли цього вимагають інтереси правосуддя;

г) допитувати свідків обвинувачення або вимагати, щоб їх допитали, а також вимагати виклику й допиту свідків захисту на тих самих умовах, що й свідків обвинувачення;

е) якщо він не розуміє мови, яка використовується в суді, або не розмовляє нею, - одержувати безоплатну допомогу перекладача.

КОНСТИТУЦІЯ УКРАЇНИ

Стаття 28. Кожен має право на повагу до його гідності.

Ніхто не може бути підданий катуванню, жорстокому, нелюдському або такому, що принижує його гідність, поводженню чи покаранню.

Жодна людина без її вільної згоди не може бути піддана медичним, науковим чи іншим досліддам.

Стаття 29. Кожна людина має право на свободу та особисту недоторканність.

Ніхто не може бути заарештований або триматися під вартою інакше як за вмотивованим рішенням суду і тільки на підставах та в порядку, встановлених законом.

У разі нагальної необхідності запобігти злочинові чи його перепинити уповноважені на те законом органи можуть застосувати тримання особи під вартою як тимчасовий запобіжний захід, обґрунтованість якого протягом сімдесяти двох годин має бути перевірена судом. Затримана особа негайно звільняється, якщо протягом сімдесяти двох годин з моменту затримання їй не вручено вмотивованого рішення суду про тримання під вартою.

Кожному заарештованому чи затриманому має бути невідкладно повідомлено про мотиви арешту чи затримання, роз'яснено його права та надано можливість з моменту затримання захищати себе особисто та користуватися правничою допомогою захисника.

Кожний затриманий має право у будь-який час оскаржити в суді своє затримання.

Про арешт або затримання людини має бути негайно повідомлено родичів заарештованого чи затриманого.

Стаття 55. Права і свободи людини і громадянина захищаються судом.

Кожному гарантується право на оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, посадових і службових осіб.

Кожен має право звертатися за захистом своїх прав до Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини.

Кожному гарантується право звернутись із конституційною скаргою до Конституційного Суду України з підстав, установлених цією Конституцією, та у порядку, визначеному законом.

Кожен має право після використання всіх національних засобів юридичного захисту звертатися за захистом своїх прав і свобод до відповідних міжнародних судових установ чи до відповідних органів міжнародних організацій, членом або учасником яких є Україна.

Кожен має право будь-якими не забороненими законом засобами захищати свої права і свободи від порушень і протиправних посягань.

Стаття 56. Кожен має право на відшкодування за рахунок держави чи органів місцевого самоврядування матеріальної та моральної шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органів державної влади, органів місцевого самоврядування, їх посадових і службових осіб при здійсненні ними своїх повноважень.

Стаття 59. Кожен має право на професійну правничу допомогу. У випадках, передбачених законом, ця допомога надається безоплатно. Кожен є вільним у виборі захисника своїх прав.

Стаття 62. Особа вважається невинуватою у вчиненні злочину і не може бути піддана кримінальному покаранню, доки її вину не буде доведено в законному порядку і встановлено обвинувальним вироком суду.

Ніхто не зобов'язаний доводити свою невинуватість у вчиненні злочину.

Обвинувачення не може ґрунтуватися на доказах, одержаних незаконним шляхом, а також на припущеннях. Усі сумніви щодо доведеності вини особи тлумачаться на її користь.

У разі скасування вироку суду як неправосудного держава відшкодовує матеріальну і моральну шкоду, завдану безпідставним засудженням.

Стаття 63. Особа не несе відповідальності за відмову давати показання або пояснення щодо себе, членів сім'ї чи близьких родичів, коло яких визначається законом.

Підозрюваний, обвинувачений чи підсудний має право на захист.

Засуджений користується всіма правами людини і громадянина, за винятком обмежень, які визначені законом і встановлені вироком суду.

ПОЛОЖЕННЯ
про порядок короткочасного затримання осіб,
підозрюваних у вчиненні злочину

Стаття 10. Права та обов'язки затриманих

Особи, затримані за підозрінням у вчиненні злочину, мають право:

- знати, в чому їх підозрюють;
- вимагати перевірки прокурором правомірності затримання; про заявлену вимогу адміністрація місця тримання затриманих негайно повідомляє прокурора;
- оскаржити дії особи, яка провадить дізнання, слідчого або прокурора, давати пояснення і заявляти клопотання;
- звертатися зі скаргами і заявами в державні органи, громадські організації і до службових осіб у порядку, встановленому статтею 13 цього Положення;
- користуватися своїм одягом і взуттям, а також іншими необхідними предметами і речами, перелік яких визначається Правилами внутрішнього розпорядку в місцях тримання затриманих.

Особи, затримані за підозрінням у вчиненні злочину, зобов'язані додержувати вимог цього Положення і Правил внутрішнього розпорядку в місцях тримання затриманих.

Затриманим роз'яснюються їх права та обов'язки.

ЗАКОН УКРАЇНИ
Про попереднє ув'язнення

Стаття 9. Права осіб, взятих під варту

Особи, взяті під варту, мають право:

на захист своїх прав та інтересів особисто або за допомогою захисника з моменту затримання або взяття під варту, а також на повідомлення під час взяття під варту підстав та мотивів взяття під варту, оскаржувати їх у суді, отримати в друкованому вигляді роз'яснення положень статей 28, 29, 55, 56, 59, 62 та 63 Конституції України, цієї статті та інших прав затриманих або взятих під варту, встановлених законом, у тому числі права здійснювати захист своїх прав та інтересів особисто або за допомогою захисника з моменту затримання або арешту (взяття під варту) особи, права відмовитися від надання будь-яких пояснень або свідчень до прибуття захисника;

знайомитися з правилами тримання під вартою;

на щоденну прогулянку тривалістю одна година. Вагітним жінкам і жінкам, які мають при собі дітей, неповнолітнім, а також хворим з дозволу лікаря та за їх згодою тривалість щоденної прогулянки встановлюється до двох годин;

одержувати передачі або посилки та грошові перекази і передачі;

купувати протягом місяця за безготівковим розрахунком продукти харчування і предмети першої необхідності на суму до одного мінімального розміру заробітної плати та без обмежень письмове приладдя, газети, книги через торговельну мережу на замовлення;

користуватися власним одягом і взуттям, мати при собі документи і записи, що стосуються кримінального провадження;

користуватися телевізорами, одержаними від родичів або інших осіб, настільними іграми, газетами і книгами з бібліотеки місця попереднього ув'язнення та придбаними через торговельну мережу;

на душпастирську опіку, що здійснюється священнослужителями (капеланами);

відправляти в індивідуальному порядку релігійні обряди і користуватися релігійною літературою та властивими їх віруванню предметами релігійного культу, виготовленими з малоцінних матеріалів, якщо при цьому не порушується встановлений у місцях попереднього ув'язнення порядок, а також не обмежуються права інших осіб;

на восьмигодинний сон в нічний час, під час якого не допускається залучення до участі в процесуальних та інших діях, за винятком невідкладних випадків;

звертатись із скаргами, заявами та листами до Європейського суду з прав людини, Міжнародного кримінального суду, а також інших відповідних органів міжнародних організацій, членом або учасником яких є Україна, до уповноважених осіб таких міжнародних організацій, державних органів і службових осіб у порядку, встановленому статтею 13 цього Закону.

Взяті під варту жінки вправі мати при собі дітей віком до трьох років.

Взяті під варту молоді громадяни (віком від 14 до 35 років) мають право на отримання психолого-педагогічної допомоги від спеціалістів центрів соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді.

Осіб, які відбувають покарання у місцях позбавлення волі, в разі обрання щодо них запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою у зв'язку з іншим кримінальним провадженням або в разі прийняття рішення про тимчасову видачу іншій державі, тримають відповідно до правил, установлених цим Законом. Одержання цими особами посилок і передач, а так само купівля ними продуктів харчування і предметів першої необхідності здійснюються в порядку, встановленому Кримінально-виконавчим кодексом України (1129-15) для рівня безпеки виправної колонії, призначеного їм центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері виконання кримінальних покарань.

Перелік продуктів харчування і предметів першої необхідності, які забороняється передавати особам, взятим під варту, встановлюється центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері виконання кримінальних покарань, Міністерством оборони України.

Стаття 10. Обов'язки осіб, взятих під варту

Особи, взяті під варту, зобов'язані:

додержувати порядку, встановленого в місцях попереднього ув'язнення, і виконувати законні вимоги адміністрації;

дотримувати санітарно-гігієнічних правил, мати охайний зовнішній вигляд, постійно підтримувати чистоту в камері;

бути ввічливими до працівників місця попереднього ув'язнення, а також поміж собою; не вступати в суперечки з представниками адміністрації, не принижувати їх гідність, не протидіяти виконанню ними своїх обов'язків;

бережливо ставитися до інвентаря, обладнання та іншого майна місця попереднього ув'язнення.

КРИМІНАЛЬНИЙ ПРОЦЕСУАЛЬНИЙ КОДЕКС УКРАЇНИ

Стаття 42. Підозрюваний, обвинувачений

1. Підозрюваним є особа, якій у порядку, передбаченому статтями 276-279 цього Кодексу, повідомлено про підозру, особа, яка затримана за підозрою у вчиненні кримінального правопорушення, або особа, щодо якої складено повідомлення про підозру, однак його не вручено їй внаслідок невстановлення місцезнаходження особи, проте вжито заходів для вручення у спосіб, передбачений цим Кодексом для вручення повідомлень.

3. Підозрюваний, обвинувачений має право:

1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють, обвинувачують;

2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, передбачені цим Кодексом, а також отримати їх роз'яснення;

3) на першу вимогу мати захисника і зустріч із ним незалежно від часу в робочі, вихідні, святкові, неробочі дні до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують

конфіденційність спілкування, а також після першого допиту – зустрічі без обмеження в часі та кількості у робочі, вихідні, святкові, неробочі дні; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних діях; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених цим Кодексом та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів для оплати такої допомоги;

4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього, обвинувачення або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;

5) давати пояснення, показання з приводу підозри, обвинувачення чи в будь-який момент відмовитися їх давати;

6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;

7) у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою - на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування згідно з положеннями статті 213 цього Кодексу;

8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;

9) брати участь у проведенні процесуальних дій;

10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;

11) застосовувати з додержанням вимог цього Кодексу технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що вноситься (постановляється) вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому статтею 221 цього Кодексу, та вимагати відкриття матеріалів згідно зі статтею 290 цього Кодексу;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому цим Кодексом;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердилися;

18) користуватися рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

5. Підозрюваний, обвинувачений мають також інші процесуальні права, передбачені цим Кодексом.

6. Підозрюваний, обвинувачений, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустріч з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

7. Підозрюваний, обвинувачений зобов'язаний:

1) прибути за викликом до слідчого, прокурора, слідчого судді, суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк - заздалегідь повідомити про це зазначених осіб;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду;

4) надавати достовірну інформацію представнику персоналу органу пробачії, необхідну для підготовки досудової доповіді.

8. Підозрюваному, обвинуваченому вручається пам'ятка про його процесуальні права та обов'язки одночасно з їх повідомленням особою, яка здійснює таке повідомлення.

На всіх стадіях кримінального провадження підозрюваний має право примиритися з потерпілим і укласти угоду про примирення. У передбачених законом України про кримінальну відповідальність та цим Кодексом випадках примирення є підставою для закриття кримінального провадження.

Додаткові права підозрюваного у разі здійснення щодо нього спеціального досудового розслідування або спеціального судового провадження

КРИМІНАЛЬНИЙ ПРОЦЕСУАЛЬНИЙ КОДЕКС УКРАЇНИ

Стаття 52. Обов'язкова участь захисника

1. Участь захисника є обов'язковою у кримінальному провадженні щодо особливо тяжких злочинів. У цьому випадку участь захисника забезпечується з моменту набуття особою статусу підозрюваного.

2. В інших випадках обов'язкова участь захисника забезпечується у кримінальному провадженні:

8) щодо осіб, стосовно яких здійснюється спеціальне досудове розслідування або спеціальне судове провадження, - з моменту прийняття відповідного процесуального рішення;

Стаття 54. Відмова від захисника або його заміна

1. Підозрюваний, обвинувачений має право відмовитися від захисника або замінити його.

2. Якщо підозрюваний, обвинувачений наполягає на відмові від захисника, слідчий, прокурор, слідчий суддя чи суд зобов'язані організувати зустріч захисника з підозрюваним, обвинуваченим. У разі, якщо підозрюваний, обвинувачений особисто та безпосередньо повідомляє захиснику про небажання мати захисника, заміну захисника після конфіденційної розмови із захисником, така відмова або заміна фіксується у протоколі процесуальної дії або журналі судового засідання.

Не є підставою для відмови слідчим, прокурором, слідчим суддею чи судом в зустрічі захисника з підозрюваним, обвинуваченим наявність письмової заяви про відмову підозрюваного, обвинуваченого від захисника або письмового клопотання про його заміну до внесення відповідної інформації до протоколу процесуальної дії або журналу судового засідання.

Відмова уповноваженою особою в зустрічі підозрюваного, обвинуваченого із захисником, стосовно якого є заява про відмову чи клопотання про заміну, до відповідної фіксації у протоколі процесуальної дії або журналі судового засідання тягне за собою відповідальність, встановлену законом.

3. Відмова від захисника не приймається у випадку, якщо його участь є обов'язковою. У такому випадку, якщо підозрюваний, обвинувачений відмовляється від захисника і не залучає іншого захисника, захисник повинен бути залучений у порядку, передбаченому статтею 49 цього Кодексу, для здійснення захисту за призначенням.

Глава 24-¹

ОСОБЛИВОСТІ СПЕЦІАЛЬНОГО ДОСУДОВОГО РОЗСЛІДУВАННЯ КРИМІНАЛЬНИХ ПРАВОПОРУШЕНЬ

Стаття 297-1. Загальні положення спеціального досудового розслідування

1. Спеціальне досудове розслідування (in absentia) здійснюється стосовно одного чи декількох підозрюваних згідно із загальними правилами досудового розслідування, передбаченими цим Кодексом, з урахуванням положень цієї глави.

2. Спеціальне досудове розслідування здійснюється на підставі ухвали слідчого судді у кримінальному провадженні щодо злочинів, передбачених статтями 109, 110, 110², 111, 111¹, 111², 112, 113, 114, 114¹, 114², 115, 116, 118, частинами другою - п'ятою статті 191 (у випадку зловживання службовою особою своїм службовим становищем), статтями 209, 255-258, 258¹, 258², 258³, 258⁴, 258⁵, 348, 364, 364¹, 365, 365², 368, 368², 368³, 368⁴, 369, 369², 370, 379, 400, 408, 436, 436¹, 437, 438, 439, 440, 441, 442, 443, 444, 445, 446, 447 Кримінального кодексу України, стосовно підозрюваного, крім неповнолітнього, який переховується від органів слідства та суду на тимчасово окупованій території України, на території держави, визнаної Верховною Радою України державою-агресором, з метою ухилення від кримінальної відповідальності та/або оголошений у міжнародний розшук.

Здійснення спеціального досудового розслідування щодо інших злочинів не допускається, крім випадків, коли злочини вчинені особами, які переховуються від органів слідства та суду на тимчасово окупованій території України, на території держави, визнаної Верховною Радою України державою-агресором, з метою ухилення від кримінальної відповідальності та/або оголошені у міжнародний розшук, та розслідуються в одному кримінальному провадженні із злочинами, зазначеними у цій частині, а виділення матеріалів щодо них може негативно вплинути на повноту досудового розслідування та судового розгляду.

3. Якщо у кримінальному провадженні повідомлено про підозру декільком особам, слідчий, прокурор вправі звернутися до слідчого судді із клопотанням про здійснення спеціального досудового розслідування лише стосовно тих підозрюваних, щодо яких наявні передбачені частиною другою цієї статті підстави, а стосовно інших підозрюваних подальше досудове розслідування у цьому самому кримінальному провадженні здійснюватиметься згідно із загальними правилами, передбаченими цим Кодексом.

Стаття 297-2. Клопотання слідчого, прокурора про здійснення спеціального досудового розслідування

1. З клопотанням про здійснення спеціального досудового розслідування до слідчого судді має право звернутися прокурор або слідчий за погодженням з прокурором.

2. У клопотанні зазначаються:

1) короткий виклад обставин кримінального правопорушення, у зв'язку з яким подається клопотання;

2) правова кваліфікація кримінального правопорушення із зазначенням статті (частини статті) закону України про кримінальну відповідальність;

3) виклад обставин, що дають підстави підозрювати особу у вчиненні кримінального правопорушення, і посилання на обставини;

4) відомості про те, що підозрюваний виїхав та/або перебуває на тимчасово окупованій території України, території держави, визнаної Верховною Радою України державою-агресором, та/або відомості про оголошення підозрюваного в міжнародний розшук;

5) виклад обставин про те, що підозрюваний переховується від органів слідства та суду з метою ухилення від кримінальної відповідальності;

6) перелік свідків, яких слідчий, прокурор вважає за необхідне допитати під час розгляду клопотання.

Стаття 297-3. Розгляд клопотання про здійснення спеціального досудового розслідування

1. Клопотання про здійснення спеціального досудового розслідування розглядається слідчим суддею не пізніше десяти днів з дня його надходження до суду за участі особи, яка подала клопотання, та захисника.

Якщо підозрюваний самостійно не залучив захисника, слідчий суддя зобов'язаний вжити необхідних заходів для залучення захисника.

2. Слідчий суддя, встановивши, що клопотання подано без додержання вимог статті 297-² цього Кодексу, повертає його прокурору, слідчому, про що постановляє ухвалу.

3. Під час розгляду клопотання слідчий суддя має право за клопотанням сторін кримінального провадження або за власною ініціативою заслухати будь-якого свідка чи дослідити будь-які матеріали, що мають значення для вирішення питання про здійснення спеціального досудового розслідування.

Стаття 297-4. Вирішення питання про здійснення спеціального досудового розслідування

1. Слідчий суддя відмовляє у задоволенні клопотання про здійснення спеціального досудового розслідування, якщо прокурор, слідчий не доведе, що підозрюваний переховується від органів слідства та суду на тимчасово окупованій території України, на території держави, визнаної Верховною Радою України державою-агресором, з метою ухилення від кримінальної відповідальності та/або оголошений у міжнародний розшук.

2. Під час вирішення питання про здійснення спеціального досудового розслідування слідчий суддя зобов'язаний врахувати наявність достатніх доказів для підозри особи щодо якої подано клопотання у вчиненні кримінального правопорушення.

3. За наслідками розгляду клопотання слідчий суддя постановляє ухвалу, в якій зазначає мотиви задоволення або відмови у задоволенні клопотання про здійснення спеціального досудового розслідування.

Якщо у справі декілька підозрюваних, слідчий суддя постановляє ухвалу лише стосовно тих підозрюваних, щодо яких існують обставини, передбачені частиною другою статті 297-¹ цього Кодексу.

Повторне звернення з клопотанням про здійснення спеціального досудового розслідування до слідчого судді в одному кримінальному провадженні не допускається, крім випадків наявності нових обставин, які підтверджують, що підозрюваний переховується від органів слідства та суду на тимчасово окупованій території України, на території держави, визнаної Верховною Радою України державою-агресором, з метою ухилення від кримінальної відповідальності та/або оголошений у міжнародний розшук.

4. Копія ухвали надсилається прокурору, слідчому та захиснику.

5. Якщо підозрюваний, стосовно якого слідчим суддею постановлено ухвалу про здійснення спеціального досудового розслідування, затриманий або добровільно з'явився до органу досудового розслідування, подальше досудове розслідування щодо нього здійснюється згідно із загальними правилами, передбаченими цим Кодексом.

6. Відомості щодо підозрюваних, стосовно яких слідчим суддею постановлено ухвалу про здійснення спеціального досудового розслідування, невідкладно, але не пізніше 24 годин після постановлення ухвали, вносяться до Єдиного реєстру досудових розслідувань і публікуються в засобах масової інформації загальнодержавної сфери розповсюдження та на офіційному веб-сайті Офісу Генерального прокурора.

Стаття 297-5. Порядок вручення процесуальних документів підозрюваному при здійсненні спеціального досудового розслідування

1. Повістки про виклик підозрюваного у разі здійснення спеціального досудового розслідування надсилаються за останнім відомим місцем його проживання чи перебування та обов'язково публікуються в засобах масової інформації загальнодержавної сфери розповсюдження та на офіційному веб-сайті Офісу Генерального прокурора. З моменту опублікування повістки про виклик у засобах масової інформації та на офіційному веб-сайті

Офісу Генерального прокурора підозрюваний вважається належним чином ознайомленим з її змістом.

2. Копії процесуальних документів, що підлягають врученню підозрюваному, надсилаються захиснику.

Стаття 567. Допит за запитом компетентного органу іноземної держави шляхом проведення відео - або телефонної конференції

1. Допит за запитом компетентного органу іноземної держави проводиться у присутності слідчого судді за місцезнаходженням особи за допомогою відео- або телефонної конференції у таких випадках:

- 1) неможливості прибуття певних осіб до компетентного органу іноземної держави;
- 2) для забезпечення безпеки осіб;
- 3) з інших підстав, визначених слідчим суддею (судом).

2. Допит шляхом відео - або телефонної конференції виконується у порядку, передбаченому процесуальним законом запитуючої сторони у тій мірі, в якій такий порядок не суперечить засадам кримінального процесуального законодавства України та загальновизнаним стандартам забезпечення прав людини і основоположних свобод.

3. Компетентний орган запитуючої сторони повинен забезпечити участь перекладача під час проведення відео - або телефонної конференції.

4. Якщо під час допиту слідчий суддя виявив порушення порядку, передбаченого частиною другою цієї статті, особою, яка здійснює допит, він повідомляє про це учасників процесуальної дії та зупиняє допит з метою вжиття заходів для його усунення. Допит продовжується тільки після узгодження з компетентним органом запитуючої сторони необхідних змін у процедурі.

5. Протокол допиту та носії відео- або аудіоінформації надсилаються до компетентного органу запитуючої сторони.

6. За правилами, передбаченими цією статтею, проводяться допити за допомогою відео- або телефонної конференції за запитами компетентного органу України.

Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру, пам'ятка про процесуальні права та обов'язки вручені, права підозрюваного оголошені та роз'яснені.

« ___ » _____ 202__ року _____ ПІБ
(підпис)

**Слідчий першого відділу
Управління з розслідування злочинів,
вчинених у зв'язку із масовими протестами
у 2013-2014 роках,
Державного бюро розслідувань**

Едуард КАРПОВ